

РЕШЕНИЕ

№ 13375

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 123 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.Г.М.

при участието на секретаря И.И.И.
като разгледа докладваното от И.Г.М. Гражданско дело № 20221110160567 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е от /ФИРМА/, с. М. срещу РП, представлявана от **** иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предложение 1 ЗЗД за сумата 6957.21 лв. – подлежаща на връщане неоснователно събрана (удържана) 20% такса върху приходите на /ФИРМА/ от производство на електрическа енергия в периода от 01.01.2014 г. до 09.08.2014 г. и внесена в държавния бюджет по чл. 35а – чл. 35в от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗВЕИ), обявени за противоконституционни с решение № 13/31.07.2014 г. по конституционно дело № 1/2014 г. на Конституционния съд на РП.

Претендира се присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

При условията на евентуалност се предявяват в същите параметри иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, евентуално иск с правно основание чл. 49 ЗЗД.

Ответникът – РП, представлявана от ****, чрез процесуалния пълномощник юрисконсулт И.Г., в писмен отговор на исковата молба, подаден в срока по чл. 131 ГПК на 27.03.2019 г. по гр. дело № 79447/2018 г. по описа на Софийски районен съд 168 състав, заявява възражения срещу

предявените искове и се моли същите да бъдат отхвърлени изцяло, като неоснователни. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийският районен съд, II Г.О., 123 състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди наведените от страните доводи, съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Неоснователни са наведените от ответника доводи за недопустимост на съдебното исково производство по предявените искове. Именно гражданския съд следва да разгледа по реда на общия исков процес исковете, които е сезиран, на основание чл. 2 ГПК.

От събраните в процеса по делото писмени доказателства, в заверени преписи, както и от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, прието от съда като неоспорено от страните, което съдът кредитира като дадено вярно и безпристрастно от вещото лице, се установяват и съдът приема за доказани по делото твърдения в обстоятелствената част на исковата молба обстоятелства, релевантни за предявения главен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предложение 1 ЗЗД.

Установява се, че ищецът е собственик на Фотоволтаична централа и притежава разрешение за ползване, като е сключил договор за изкупуване на електрическа енергия от независим производител /ФИРМА/ – Договор № ***/27.07.2012 г. Считано от 01.01.2014 г. с § 6, т. 2 и т. 3 от Закона за държавния бюджет на РП за 2014 г. е въведена такса за производство на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, като съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период, от ищеца са удържани 20% такси по чл. 35а ЗЕВИ върху приходите му, в размер на сумата от 6957.21 лв., преведена в бюджета на РП. Последното обстоятелство се установява и от писмо от председателя на КЕВР от 31.10.2019 г., подадено по пощата на 28.10.2019 г. и от приложеното към него извлечение (лист 101 и 102 от гр. дело № 79447/2018 г. по описа на Софийски районен съд 168 състав).

С решение № 13/13.07.2014 по к. д. № 1/2014 на Конституционния съд на РП са обявени за противоконституционни точки 2 и 3 от § 6 от ЗР на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109/2013), с които са създадени чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3, и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ДВ, бр. 35/2011, посл. изм. и доп., ДВ, бр. 9/2013).

Разпоредбата на чл. 151, ал. 2, изречение трето от Конституцията на РП дава предимство на правната сигурност, като възприема правилото за действието занапред на решенията на Конституционния съд. Това правило е смекчено в Закона за Конституционен съд, който изисква възникналите правни последици от противоконституционния акт да се уредят от органа, който го е постановил (чл. 22, ал. 4 ЗКС). По този начин е постигнат баланс между повелята за правна сигурност и правната справедливост. За да се постигне и правната справедливост обаче, Народното събрание трябва да изпълни задължението си да уреди възникналите от прилагането на противоконституционната правна норма правни последици.

Правилото, че решенията на Конституционния съд действат занапред, не

е абсолютно и от него има изключения, които могат да се обосноват с цялостната конституционноправна уредба. От значение за действието на решението на Конституционния съд спрямо заварените правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства е тълкуването на съдържанието на разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията, уреждаща контрола за конституционност, упражняван по конкретен повод. Разпоредбата задължава ВКС и ВАС да спрат производството по делото и да внесат въпроса в Конституционния съд, когато установят несъответствие между закона, приложим по висящото пред тях дело и Конституцията. Нормата цели да осуети решаването на висящото дело съобразно един твърдян противоконституционен, порочен закон и затова постановява то да бъде спряно, за да се изчака произнасянето на Конституционния съд. Спирането би се лишило от смисъл, ако делото трябва да се реши съобразно противоконституционен закон. Прилагането на обявления за противоконституционен закон към висящо производство е в противоречие с принципа на върховенството на Конституцията и нарушава забраната на чл. 5, ал. 1 от Конституцията. Нито един закон не може да противоречи на Конституцията. Ако противоречи, той не е част от правната система, а следователно не е приложимо право, което единствено има значение за решаването на правни спорове. Спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявленият за противоконституционен закон не се прилага. Целта е да се осуети постановяване на съдебни решения в противоречие с решението на Конституционния съд и следователно уронващи върховенството на Конституцията. Противното разбиране е несъвместимо с върховенството на Конституцията, с нейното непосредствено действие, с духа и принципите на правовата държава. Утвърденият в Конституцията принцип на справедливост (материалният елемент на принципа на правовата държава), както и разпоредбата, че правораздаването се осъществява от съдилищата (чл. 119, ал. 1 от Конституцията) означава, че конституционна ценност представлява не толкова постановяването на самото решение от съд, а по-скоро постановяването на справедливо съдебно решение. Формалното правораздаване от съд не е справедливостта, която е утвърдена в Конституцията и се защитава и закриля от нея. Цялостната конституционна уредба цели законът, който противоречи на Конституцията, да не бъде приложен, да не възникнат противоконституционни и в този смисъл несправедливи правни последици от прилагането на такъв правен акт, съответно и да не бъдат нарушени правата на личността. Следователно конституционните разпоредби на чл. 151, ал. 2, изр. трето и чл. 150, ал. 2 имплицитно съдържат идеята, че правилото за действие „занапред“ се прилага, освен ако не води до крайна несправедливост. Правната сигурност не се отнася до релативна стабилност на правния ред, основана на законност, а е сигурност, основана единствено на валиден закон. **Ето защо крайният извод на Конституционния съд, отразен в т. 2 на решение № 3 от 28.04.2020 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 5/2019 г., е в смисъл, че по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага.** В този смисъл са и Решение № 207 от 06.01.2021 г. на ВКС по гр. дело № 4662/2019 г., III г. о., ГК, както и Решение № 22 от 18.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 664/2019 г., III г. о., ГК

Нормата на чл. 35а от ЗЕВИ за периода от 01.01.2014 г. до 09.08.2014 г., преди да бъде обявена за противоконституционна с решение № 13/31.07.2014 г. по к. д. № 1/2014 г. на КС, представлява приложимо право в отношенията между добросъвестните правни субекти с оглед правната сигурност, уредена чл. 151, ал. 2, изречение трето от Конституцията, когато няма повдигнат спор пред съда. Правните субекти имат основание да предполагат, че приетата от легитимния орган правна норма е конституционносъобразна и да изпълнят

породените от нормата задължения или да се възползват от предоставените от нея права. Това обаче не означава, че съдът може да приложи разпоредбата на чл. 35а от ЗЕВИ, след като тя е била обявена за противоконституционна преди завеждане на исковата молба, макар правоотношението да се е развило в минал момент. При заведена исковата молба, свързана с приложението на чл. 35а от ЗЕВИ, след произнасянето на Конституционният съд с решение № 13/31.07.2014 г. по к. д. № 1/2014 г., че тази норма е противоконституционна, има висящо съдебно производство и е налице е изключението от правилото на чл. 151, ал. 2, изречение трето от Конституцията за действието на решението на Конституционния съд занапред. При това изключение и в съответствие с чл. 150, ал. 2 от Конституцията, съдът е длъжен да не прилага противоконституционната норма, макар тя да е действала в исковия период преди приемане и публикуване решението на Конституционния съд. Задължителното за всички решение на Конституционния съд е пречка да се приложи нормата на чл. 35а от ЗЕВИ, тъй като в противен случай би се нарушила забраната на чл. 5, ал. 1 от Конституцията. Нормата на чл. 35а от ЗЕВИ към настоящия момент вече не е част от правната система на РП и следователно не е приложимо право.

Правните субекти, платили таксата по чл. 35а от ЗЕВИ имат правото да искат връщането ѝ, като платена без основание, защото по правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, обявената по надлежния ред за противоконституционна правна норма, не е приложимо право, а даденото въз основа на тази правна норма подлежи на връщане. В този смисъл е и Решение № 207 от 06.01.2021 г. на ВКС по гр. дело № 4662/2019 г., III г. о., Г.К.

Съдът, като има предвид изложеното по – горе и събраните в процеса доказателства, намира заявените от ответника възражения за неоснователни.

Предявеният от /ФИРМА/, с. М. срещу РП, представлявана от **** главен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предложение 1 ЗЗД за сумата 6957.21 лв. – неоснователно събрана (удържана) 20% такса върху приходите на /ФИРМА/ от производство на електрическа енергия в периода от 01.01.2014 г. до 09.08.2014 г. и внесена в държавния бюджет по чл. 35а – чл. 35в от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗВЕИ), обявени за противоконституционни с решение № 13/31.07.2014 г. по конституционно дело № 1/2014 г. на Конституционния съд на РП, се явява основателен и доказан по размер и като такъв следва да бъде уважен изцяло със законните последици.

При този изход на правния спор, предявените при условията на евентуалност в същите параметри иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, евентуално иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, следва да бъдат оставени без разглеждане.

Предвид горното, изхода на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и направените по делото разноски, в общ размер на 2368.29 лв., от които 278.29 лв. – платена по сметка на Софийския районен съд дължима държавна такса, 10 лв. – платена по сметка на Софийския районен съд дължима държавна такса за издаване на 2 броя съдебни удостоверения, 400 лв. – разноски за възнаграждение на вещо лице, 980 лв. – разноски за възнаграждение на един адвокат за процесуално представителство по гр. дело № 60567/2022 г. по описа на Софийски районен съд 123 състав, както и 700 лв. – разноски за възнаграждение на един адвокат

за процесуално представителство по въззивно гр. дело № 12948/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, III В въззивен състав.

Възражението на ответника, заявено по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, срещу размера на претендираното от ищеца възнаграждение за процесуално представителство по гр. дело № 60567/2022 г. по описа на Софийски районен съд 123 състав и по въззивно гр. дело № 12948/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, III В въззивен състав, настоящият съдебен състав намира за неоснователно, предвид нормата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с оглед защита на материален интерес и извършените по делата процесуални действия от пълномощниците на ищеца.

Неоснователна е, обаче ищцовата претенция за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по първоначално проведеното първоинстанционно производство по гр. дело № 79447/2018 г. по описа на Софийски районен съд 168 състав. Видно от протокола за проведено открито съдебно заседание на 15.06.2020 г. е, че в хода на устните състезания процесуалния пълномощник на ищеца адвокат В. изрично **претендира като разноски „само сторените в размер на държавна такса, депозит за вещо лице и издадени съдебни удостоверения“**. От друга страна в посоченото гражданско дело не се съдържат доказателства за направени от ищеца до приключване на устните състезания по гр. дело № 79447/2018 г. по описа на Софийски районен съд 168 състав разноски за адвокатско възнаграждение. Представения по настоящото дело договор за правна защита и съдействие на лист 27 от делото е с нечетлива дата през 2020 г., като в същото време е съставен на кочан № 116010 с № на Договор 1160000312 – който е явно по – голям от номера на Договора на лист 26 от същия кочан – Договор 1160000307, установяващ разноските по въззивното гражданско дело, с дата на съставяне 22.11.2021 г., последният надлежно представен и в производството пред въззивния съд. Горното мотивира съда да приеме, че дори ищецът да е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 670 лв. по Договор за правна защита и съдействие 1160000312/2020 г., то това е сторено след приключване на устните състезания по гр. дело № 79447/2018 г. по описа на Софийски районен съд 168 състав, когато такава претенция за разноски не е била надлежно заявена. По тези съображения на ищеца не следва да се присъжда на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 670

лв. – заявена в списъка на разноските като адвокатско възнаграждение по гр. дело № 79447/2018 г.

Ответникът претендира присъждане на разноси и юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, такива не му се следват.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, 123 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА РП, представлявана от ****, със седалище /АДРЕС/ **ДА ЗАПЛАТИ** на /ФИРМА/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. М., у/АДРЕС/ **сумата 6957.21 лв.** – подлежаща на връщане неоснователно събрана (удържана) 20% такса върху приходите на /ФИРМА/ от производство на електрическа енергия в периода от 01.01.2014 г. до 09.08.2014 г. и внесена в държавния бюджет по чл. 35а – чл. 35в от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗВЕИ), обявени за противоконституционни с решение № 13/31.07.2014 г. по конституционно дело № 1/2014 г. на Конституционния съд на РП, на основание чл. 55, ал. 1, предложение 1 ЗЗД, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.12.2018 г. до окончателното ѝ плащане; както и **общата сума от 2368.29 лв.** – направени по делото разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от /ФИРМА/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. М., у/АДРЕС/ срещу РП, представлявана от ****, със седалище /АДРЕС/, при условията на евентуалност в същите параметри иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, евентуално иск с правно основание чл. 49 ЗЗД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред **СОФИЙСКИЯ ГРАДСКИ СЪД** в **ДВУСЕДМИЧЕН СРОК**, считано от датата на връчването му на страните, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____